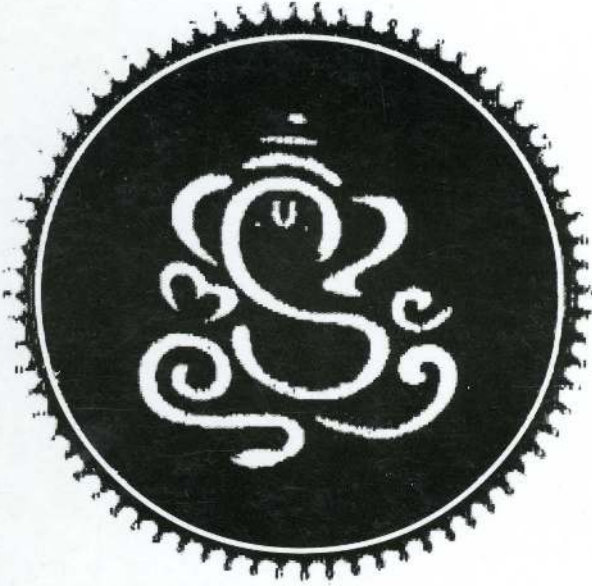

உ-
சிவமயம்

அமரர்
வைத்திய கலாநிதி
விசாகசுந்தரம் குணானந்தம்
அவர்களின் இறைபேறு குறித்த
நினைவு மலர்

05-09-2006

தோற்றம்

10

01

1946

மறைவு

06

08

2006

அமரர் வைத்தியகலாநிதி
விசாகசுந்தரம் குணானந்தம்

திதி வெண்பா

ஆண்டுவிட வதனில் ஆனதொரு ஆடியிலே
பூண்டு வரு பூர்வ பக்க துவாதசியில் - நீண்டு புகழ்
கூடும் குணானந்தன் குவலயத்தை விட்டகன்று
வீடு பேர் விட்டதினம்

KUNANANDAM: A BIOGRAPHICAL SKETCH

VISAKASUNTHARAM KUNANANDAM was born in Matara, a key Southern town in Sri Lanka, on January 10, 1946, when his father was working as a Government Surveyor in the Matara District. But the family soon moved from the far-south to the far-north, to Valvettiturai, the home town of the parents: VISAKASUNTHARAM & THIRIPURA SUNDARI.

Childhood

Kunam had his primary education at *Sivaguru Vidyasalai*, Valvettiturai during the years 1951 – 1954. In 1955, when the parental family decided to shift its residence from Valvettiturai to the neighbouring town Point Pedro, he was admitted to *Hartley College*, one of the reputed schools, not only in Vadammaratchy, but in the entire Jaffna Peninsula. Incidentally, his father himself had been a student of Hartley. Kunam's entire school education had been a flawless one. He knew no other school than these two. Hartley, in particular, under the late Mr K Pooranampillai, (who was Principal during Kunam's full school tenure), went a long way in moulding his character and personality. After passing the GCE (O/L) in 1962 and the GCE (A/L) in 1964 with several distinctions, he entered the Medical Faculty of the University of Peradeniya in 1965.

Profession

After a, relatively, quiet as well as smooth stay at Peradeniya residing at Marrs Hall, Kunam obtained the MBBS Degree in 1970. Since then, his career development had constantly been on an upward path, progressively becoming more impressive and remarkable.

As an internee at the General Hospital, Colombo he did the Surgery and Paediatric appointments. At the conclusion of his internship at the top most teaching institutions in the island, Kunam was posted as a Post-internee House Officer at the District Hospital, Deniyaya, situated

ironically in the same Southern Province he was born. He held this position for two years, during the period 1971 - 1973.

In 1973, Kunam returned to the General Hospital, Colombo, but this time as a Senior House Officer in Neurosurgery. After a two-year stint, though his interest in neurosurgery was interrupted by another two-year posting as a Senior House Officer in General Surgery, again at the Colombo General Hospital, his passion for neurosurgery had, perhaps, been already crystalised. He proceeded to the UK in 1977 and, in 1980, had been admitted as a Fellow of the Royal College of Surgeons (FRCS), Edinburgh.

On his return to Sri Lanka in 1981, Kunam was promptly appointed a Consultant Neurosurgeon at the Jaffna General (Teaching) Hospital. He also served, concurrently, as a Visiting Lecturer in Neuroanatomy and Neurosurgery at the Faculty of Medicine, University of Jaffna. However, the volatile political climate in Sri Lanka forced Kunam (now with wife and two children) to temporarily draw curtains on his working life in Jaffna and migrate to the United Kingdom.

After his re-entry, he did not confine himself to a routine working life. On the contrary, he made full use of the renewed opportunity to enhance his professional qualifications. While doing his chores as an Associate Specialist in Neurosurgery at the *Hull Royal Infirmary*, he was, in 1990, qualified to be admitted as a Fellow of the Royal College of Surgeons, Surgical Neurology, Edinburgh. Then, crowning his series of achievements, Kunam obtained his PhD in Medicine (neuroscience) in 1997 from the Postgraduate School of Medicine, University of Hull, based on research he conducted during the period 1993 – 1997.

While Kunam further sharpened his professional acumen and knowledge with two additional qualifications of a specialised nature, the situation in his home country had deteriorated to rock bottom levels. Education had been one of the key casualties extending into tertiary levels. Brain drain operated as the major impediment against advancing higher education in Jaffna and medical studies, of all disciplines, was on the verge of a complete collapse. Kunam received SOS calls and frantic appeals from both the University authorities and affected students for

help. It was at this critical juncture, Kunam was to make one of the most crucial decisions of his life: thrusting himself into the Jaffna Medical Faculty. It had, besides professional significance, also far-reaching personal family implications and easily served as a turning point in the rest of his life.

Nevertheless, the watershed signaled Kunam's excellence both in terms of a truly devoted medical person and a university academic. He was, in August 1997, made the Visiting Professor of Surgery and Hon. Consultant Neurosurgeon at the General (Teaching) Hospital, Jaffna. His entire service record had, since then, been driven by the welfare of the general public as well as of the students, especially from a medical standpoint. Not only did he salvage the Jaffna Medical Faculty from a possible collapse, but he did everything within his powers to put it on a strong footing. Within this framework, he toiled hard to strengthen the Jaffna Hospital, which formed the basis of the welfare of the students as well as the patients. Some of his major efforts had been to bring CT scanners (both used and more sophisticated new ones) through soliciting foreign aid and expatriate funds, introduce information technology, and drawing-up plans for a new Teaching Hospital.

On the academic side, despite his late start, he possesses an impressive track record. Between 1997 and 2004, he had published six research papers and given, at least six professional discourses at reputed levels. The achievement needs to be viewed against the heavy teaching load he carried during this period. Had Kunam gone through a full-scale academic career, it is rather scary to imagine the number of research publications he would have actually accumulated. In addition to these, he was deeply in work involving numerous committees, all dealing with responsible issues.

Another dimension of Kunam's career took him to the Eastern University in Batticaloa, while the institution was going through the birth pains of setting up a new Faculty for Medical/Health studies. The University made full use of Kunam's organisational capabilities and also appointed him as Acting Dean of the Faculty of Health Care Sciences.

It was at this time that the University Grants Commission was due for a new tenure and Kunam was made one of its members. The appointment came in March 2006, and he was looking forward to making great advances with a comprehensive outlook covering all universities in Sri Lanka. But hardly two months had passed Kunam was suddenly taken ill in late May, from which he never recovered and passed away peacefully at the Southampton General Hospital on August 6, 2006.

Medical studies had, in fact, been Kunam's lifelong ambition and he never looked back either in terms of achievement in the science or in its accompanying execution within societies. His career performance is one, which needs not only to be remembered, but also emulated, especially by those belonging to the medical profession.

Family

Kunam's impressive performance within his profession never deterred his commitments to the family. He married *Selvarani* on 21st January 1974 and has two children: *Thushitha* and *Suren*.

Thushitha has chosen her father's profession and has qualified as an ENT surgeon. She is married to Ceri Leigh Storey.

Suren has obtained his PhD in Chemistry and works for a Pharmaceutical firm in London.

Despite Kunam's work in Sri Lanka and elsewhere, it had been a closely knit family and he will be sadly missed by his wife and children. Kunam belongs to a large family on both sides and had always been keen to cultivate links with his relatives and friends. He will be sadly missed by his brothers, sisters, in-laws, and friends.

துதிப் பாடல்கள்

தேவாரம்

முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள்
மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னை யவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி யானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை
தன்னை மறந்தாள் தன் நாமங் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே.

திருவாசகம்

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த வெம்பரனே
பற்றுநான் மற்றிலேன் சண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
ஆரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத்துரைப்பேன்
ஆண் - நீ அருலையானால்
வார் கடலுலகினில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருக வென்று அருள் புரிவாயே.

திருவிசைப்பா

கற்றவர் விழுங்குகங் கற்பகக் கனியைக்
கரையிலாக் கருணைமா கடலை
மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை
மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
செற்றவர் புரங்கள் செற்ற வெஞ் சிவனைத்
திருவீழி மிழலை வீற்றிருந்த
கொற்றவன் தன்னைக் கண்டுகண்(டு) உள்ளங்
குளிர என் கண்கள்குளிர்ந் தனவே

திருப்பல்லாண்டு

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப்
பாற்கடல் ஈந்த பிரான்
மாலுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்
மன்னியதில்லை தன்னுள்
ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச்
சிற்றம்பலமே யிடமாகப்
பாலித்து நடட்டம் பயில வல்லானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருப்புராணம்

முவிரு முகங்கள் போற்றி முகம் பொழி கருணை போற்றி
ஏவரும் துதிக்க நின்ற ஈராறு தோள் போற்றி
காஞ்சி மாவடி வைகுச் செவ்வேள் மலரடி போற்றி
அன்னான் சேவலும் மயிலும் போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி
போற்றி

திருப்புகழ்

இசைந்த ஏறுங் கரியுரி போர்வையும் எழில்நீறும்
இலங்கு நூலும் புலியதளாடையும் மழுமானும்
அசைந்த தோடுஞ் சிரமணி மாலையும் முடிமீதே
அணிந்த ஈசன் பரிவுடன் மேவிய குருநாதா
உசந்த சூரன் கிளையுடன் வேரற முனிவோனே
உகந்த பாசக் கயிறொடு தூதுவர் நலியாதே
அசைந்த போதென் துயர் கெட மாமயில் வரவேனும்
அமைந்த வேலும் புயமிசை மேவிய பெருமானே

திருமந்திரம்

யாவர்க்கு மாமிறை வற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம் பசவுக்கொரு வாயறுகு
யாவர்க்கு மா முண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம் பிறர்க்கின்னுரைதானே

திருவாசகம்
மாணிக்கவாசகர் அருளியது
சிவபுராணம்

தொல்லையிரும் பிறவிச் சூழும் தளை நீக்கி
 அல்லலறுத் தானந்த மாக்கியதே - எல்லை
 மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூ ரெங்கோன்
 திருவாசக மென்னுந் தேன்.

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
 இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான தாள்வாழ்க
 கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க
 ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
 ஏகன் அனேகன் இறைவனடி வாழ்க
 வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
 பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
 புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
 கரங்குவிவார் உண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
 சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சீரோன்கழல் வெல்க
 ஈசனடி போற்றி எந்தையடி போற்றி
 தேசனடி போற்றி சிவன் சேவடி போற்றி
 நேயத்தே நின்ற நிமலனடி போற்றி
 மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னனடி போற்றி
 சீரார் பெருந்துறை நம் தேவனடி போற்றி
 ஆராத இன்பம் அருளும் மலைபோற்றி
 சிவனவன் என்சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணந் தன்னை
 முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன்யான்
 கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்

எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நிற்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்லிருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்
 செல்லா அ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திழைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யா தணியாய் இயமான னாம்விமலா
 பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
 மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
 போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழும்பின்
 நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
 மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
 கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்கனோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்க ளேத்த
 மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன்தன்னை
 மறைந்திட முடிய மாய் இருளை
 அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டி
 புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு முடி
 மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை

மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்கு
 கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
 நலந்தான் இல்லாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்கு
 தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
 நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கி என் ஆருயிராய் நின்றானே
 இன்பமும் தன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக் கன்பனே யாவையமாய் அல்லையுமாஞ்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்தென்னே யாட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்த மெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
 காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய் நின்ற
 தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாதநுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேஎன் சிந்தனையுள்
 ஊற்றான உண்ணா ரமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப
 ஆற்றேன் எம்ஐயா அரனே ஓ என்றென்று

போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நடட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற்பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து

வாழ்த்து

வான்முகில் வளாது பெய்கமலி வளம் சுரக்க மன்னன்
 கோன் முறை அரசு செய்க குறைவிலாதுயிர்கள் வாழ
 நான் மறை அறங்களோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
 மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்

காயத்திரீ மந்திரம்

ஓம் ஷர் புவஸ்ஸுவ
 ஓம் தத் ஸவிதுர்வரேண்யம்
 பர்கோ தேவஸ்ய தீமஷ
 தயோ யோ ந ப்ரசோத யாத்

யார் நம் அறிவைத் தூண்டுகிறாரோ அந்தச் சுடர்க்
 கடவுளின் மேலான ஒளியைத் தியானிப்போமாக

தேற்றம்

நாட்டுக் குழைத்தவனை நாடறியும் வைத்தியனை
 வீட்டுக்கிருந்த திருவிளக்கை - மீட்டுகின்ற
 நல்லதமிழ் வீணையதன் நாதத்தையே அழித்தாய்
 பொல்லா விதியேநீ போ

குணானந்தம் பற்றி உறவினர்களும் நண்பர்களும்

1. 12.08.2006 அன்று இறுதிநாள் நிகழ்வின் போது:

THUSHITHA STOREY

Hi appa, It's Thushi

I've Started like that for the last ten weeks, every time I've seen you. I've not carried on though, I've not known if you've heard.

Here are some of the things I've wanted to say:

Some are 'thank yous'

Some are 'sorrys',

Some are just 'remember whens'

Thank you, for all the cups of tea. I never needed an alarm clock when I was at home, you'd just wake me every day with a cup of tea.... Six o'clock if I was lucky, earlier if I wasn't !

You'd be my snooze facility too, checking up on me in fifteen minutes to make sure I hadn't fallen asleep. Sometimes you'd come back to check in a further fifteen minutes: I'd be sat up in bed with my eyes half closed and my tea half drunk. I'd tell you that I was just thinking You'd tell me not to worry so much or think too much, just to write.... That's what I've done with this.

Thank you, for taking me through all my exams, I know we'd always argue about work and somehow, you'd always be right. I'd go off in a strop to my desk to work but I always knew that you'd be creeping up the stairs to check that I didn't need anything. You even came back from Ceylon just to sit with me, while I revised for my MRCS.

There are just too many 'thank yous' when I start to write, I don't know where to stop. So I'll just say.... Thank you for everything you've ever given me, from the dress I've wanted to wear, to the man I've wanted to marry.

Remember when we used to go out as a foursome in Ceylon. We'd be colour co-ordinated, you picking amma's saree then all our clothes to match! We'd then have the obligatory family photo before we left the house. And all those other family trips and family photos. Suren

and I used to grumble so much about them. Now, I wish we'd taken every week.

Remember when you made apple sambal. Everyone who has eaten at our house must have tasted your favourite culinary invention! And you'd always be filling our plates again before anyone had a chance to clear the last one.... But you were generous when you were young too. When appamma was trying to feed a family of seven children, you would be the child sneaking into the kitchen to check that there was enough food for her. If there wasn't. Then you would say, you weren't hungry ... always so thoughtful.

Remember when we were at the airport. I was two. Amma, Suren and I were coming to join you in England. I'd had an awful flight, something about my ears hurting! But when I got off the plane and saw you, I was so happy and I just followed you around.

Remember when I was twenty-two and we were back at the airport. I still followed you around but I just cried and cried and cried: you were leaving us to go to Ceylon, I thought it was the worst thing that could happen to us.... I was so wrong.

Sorry we didn't have more time together. I'm so jealous of those who knew you for longer, your brothers and sisters, how lucky they are.

Sorry I couldn't save your life this time. Two years ago in Ceylon, when you fell in the lake and you couldn't swim, you said I saved your life that day. All I did was get you to the hospital and get you a nebuliser for your asthma. When you woke up you just wanted to self-discharge. And you were more concerned about the scratch on my leg than how well you were.

Sorry I didn't get the chance to look after you when you were old and crumbly. I was quite looking forward to winning the odd argument by then.

Sorry you didn't get to write your book. I'll see what I can do about that.

Appa, it seems you were just getting bigger and better throughout your life.... promotion after promotion. You couldn't just be a doctor, you had to be a brain surgeon! And you had to get that Ph.D. Suren and I, we

could only manage one of those each. You've taught so many people and you've even helped to build the places for them to be taught. Your last promotion was as a Government appointed member of the University Grants Commission.

Because you've helped so many, every one has tried to do all they can for you in the last ten weeks. All they could do was to pray and pray. I don't think there was ever a God. But I know that there is one now - its you Appa. Enjoy this latest promotion. I'm glad you have the power now, to help even more people.

And to keep an eye on us.

As for me, at least I'll know the face I'm speaking to when I make my plea bargains before the next important exam or interview.

Suren, I know you'll keep a close eye on him. He'll be carrying on the Kunanandam name. We both know its in safe hands.

Nirmala aunty, I know you'll keep an eye on her. You have done ever since her appa asked you to.

And as for Amma, I know you won't be able to keep your eyes off her for a single second.

Rest easy Appa... but I think you're probably already very very busy.

V. NITHIYANDAM

I have a dual task to perform on this very sad occasion of ours. First is to reflect on my own feelings of grief and, then, to read a message of condolence from the *Medical Students' Union* of the University of Jaffna, which I have carried all the way from Jaffna.

Kunam is my younger brother, very next to me, in a family of seven children. We both have two brothers and three sisters, all younger to us. Incidentally, except for one of the other two brothers, Selvanandam, (who is unable to be here from Cambodia due to visa formalities), we are all here to bid 'good bye' to our beloved brother.

With me as *Periyanna* and Kunam as *Sinnanna*, we both have to always be the role models of the family. I reckon Kunam and I have been accomplishing this obligation quite satisfactorily up to this day. Suddenly, here I am, standing alone, losing all the versatile strength and inspiration emanating from Kunam.

Kunam and I, with an age difference of less than two years, grew-up almost together. Belonging to a typical Jaffna middle class Tamil family, I must say, we grew-up the hard way. I recall with nostalgia the days, when we both shared the same study-table sitting on either side, with a hurricane lamp at the centre in our partially completed house at Point Pedro. The presence of an element of healthy competition between us prodded us along and, Kunam was not always happy when he had to, in every new school year, put up with the old school textbooks, which I had used in the previous year. But, this was to soon end, when we parted ways in terms of our specialisations, his going into natural sciences and my choosing social sciences. At this juncture, I cannot help recall the stature of our father, who totally went against the norms of a typical Jaffna parent. An average Jaffna Tamil parent would have always compelled his children choosing the science stream with a more prosperous future. But, contrary to this expectation, he allowed us a

completely free-hand in our educational choices, I know, much against the advice of his contemporary friends.

Kunam is, certainly, the star of our family, always taking the lead and responsibility in all family matters, including his specialised and unique contribution in medical issues. The latter has ungrudgingly been imparted to our extended families, relatives, and friends too. In this context, I would describe him as 'a doctor without the stethoscope', curing people with his kindness, understanding, and soothing words of advice, which were, as we all know, very few. He will be sadly missed in this respect by all of us. Besides, he is an excellent organiser, planning everything meticulously and to the minutest point, a hallmark of his in both professional and family matters. Even as we were going through his funeral arrangements, I was thinking to myself, how smooth things would have been, had he been present.

Personally, Kunam has always been a shade ahead of me, showing me the correct lead in many an issue. He married before me and set the example of an ideal family. He was the one, who demonstrated to me the courage one should take towards services to the community. My renewed presence at the University of Jaffna today is largely due to the example he set. But I never imagined that he would take the lead even in death and leave me behind all alone.

Kunam's service record epitomises and brings out, in my perception, the true nature of the Sri Lankan Tamil society, which is self-centered and highly individualistic. Although the society at large immensely gained and would have, perhaps, gained even more by his activities, there existed a group of individuals to whom Kunam's performance had been a sense of irritation, because it either hindered or overshadowed its own personal progress and development. Such individuals never hesitated to constantly block him and devalue his contribution. They went to the extent of even denying him his due recognition. But Kunam is a fighter. He won many battles against the various injustices. Yet, it created a lot of stress in him and this continuous

stress and pain had been a major causative factor towards his final illness and ultimate death.

Today, as we go through Kunam's funeral proceedings, it is highly symbolic that the Jaffna society he dearly cherished is again in a state of utter turmoil and confusion. It is even more ironic that it should happen at the annual festival time of *Nallur Murugan*, in whose shadows Kunam and Selvam spent almost the entire duration of their Jaffna stay. Is it the way Murugan has chosen to demonstrate on the Jaffna society over Kunam's demise...? I leave this to you all to ponder.

I thank you all for your kind presence and your much valued support in our time of grief.

மனத்துயர் பகிரும் மருத்துவ மாணவர்கள்

மறைந்த நரம்பியல் சத்திர சிகிச்சை நிபுணர் வைத்திய கலாநிதி வி.குணானந்தம் அவர்கள் 06.08.2006 அன்று இறைபதம் சேர்ந்த செய்தியறிந்து யாழ்.மருத்துவபீட மாணவர்களாகிய நாம் ஆழ்ந்த துயரடைந்தோம்.

மறைந்த வைத்திய கலாநிதி வி.குணானந்தம் ஐயா அவர்கள் இடர்மித்த காலப்பகுதியில் எமது மருத்துவ பீடத்தினை நிலைத்து நிற்கச் செய்வதற்கு அர்ப்பணிப்போடு மேற்கொண்ட முயற்சிகள் எம் நெஞ்சில் இன்றும் நிறைந்துள்ளன.

1981ம் ஆண்டு முதல் 1985ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் யாழ்.போதனா வைத்தியசாலையில் நரம்பியல் சத்திர சிகிச்சை நிபுணராக அவர் ஆற்றிய சேவைகள் அளப்பரியன.

1985ன் பின்னர் வலுத்த நாட்டின் சுமுகமற்ற சூழ்நிலையில் வெளிநாடு சென்ற ஐயா அவர்கள் 1995ஆம் ஆண்டில் யாழ்.மருத்துவ பீட சத்திர-சிகிச்சை, நுண்ணுயிரியல், நோயியல் துறைகளுக்கான விரிவுரையாளர்கள் இன்றி இடரடைந்த போது முன்வந்து வருகை விரிவுரையாளராகத் தமது சேவையை மருத்துவ மாணவர்களின் கல்விக்காக ஆற்றினார். 2004ஆம் ஆண்டு வரை தொடர்ந்த இப்பணி ஐந்து முதல் ஆறு வரையான மாணவர் அணிகள் தமது கல்வி இலக்கை அடைய உற்ற துணையாய் அமைந்தது.

கல்வித் துறை சாராத பிற விடயங்களிலும் வியக்கத்தக்க ஆற்றல் கொண்டிருந்த அவரது சாதனைகள் நிராகரிக்க முடியாதவை. யாழ்.மருத்துவர் சங்கத்தினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட மருத்துவக் கண்காட்சியில் முதன் முறையாக யாழ்ப்பாணம் புதிய தரிசனங்களைப் பெற்றது. இக்கண்காட்சியில் ஐயாவின் பங்கு முதன்மையானது.

2006ஆம் ஆண்டில் அவரது வழிகாட்டலில் நடந்த புத்தாயிரம் புதுவெள்ளம் (Mellenium Show) பாரிய வெற்றி பெற்றது. அதன் மூலம் பெறப்பட்ட நிதி இன்று வரை ஏழை மாணவர்களின் கல்விக்காக பயன்பட்டு வருவது நினைவு கூரத் தக்கது.

இவ்வாறாக தன் முழுமனதோடும் அர்ப்பணிப்போடும் எமது மருத்துவ பீடத்தின் நிலைபெற்றுக்காக இடர் மிகுந்த வேளைகளில் கூடி உழைத்த வைத்திய கலாநிதி வி.குணானந்தம் அவர்களை ஆழ்ந்த நன்றியுணர்வுடன் நினைவு கூர்கின்றோம்.

அன்னாரது பிரிவால் துயருற்றிருக்கும் அவரது குடும்பத்தார், உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோருக்கு எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்வதுடன், அவரது ஆத்மா சாந்தியடைய இறையருளை வேண்டிப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

நன்றி

மருத்துவ மாணவர்கள்

Karthy and Kanaka Kulendren

Sorry we are not there to say goodbye in person, but please know how much you mean to us. A lot of our fondest childhood memories are entwined with you Selvam mami, Thushi, and Sureen. The trips we took to wales, isle of white, Alton towers, our first movie (Superman), hanging around the house watching tennis, pretending to enjoy cricket, and supporting every team except England during World Cup football. And that last trip we took together around Sri Lanka with you - our personal tour - guide.

Something that we share to this day with Thushi and sitting through each of our dad's jokes. Jokes that you enjoyed telling and laughing at more than anyone else. A sense of humor that has never wavered - when we were in Sri Lanka, even when you were going through tough times professionally, it was important to you to make sure we had a great time. Kunam mama we had the best time, because of you. Thanks for making us laugh, entertaining us with your videos, proudly showing us pictures of Thushi's wedding (pictures that we didn't have the heart to tell you we had already seen) thanks also for looking after the details - like getting us bread instead of curry for breakfast.

Half term holiday mornings were never complete unless we had your breakfast. Even after moving to Canada ... if we wanted sunbol and bread in the morning, we would ask "amma, can we have a Kunam Mama breakfast?".....

Thushi, Suren, Selvam Mami, Nirmala Aunty... Even though we are all a bit older and living further away and don't get to see each other every school holiday and during Christmas. Please know that we adore you, are thinking of you, missing you, and will be there for you. We will always carry the fondest memories of your dad in our hearts. And there are so many of them. Even now when we close our eyes, the Kunam Mama that we see standing in front of us is wearing the brightest pink shirt both hands neatly folded behind his back and smiling that half smile that you, Thushi and Suren both have.

Kunam mama, every thing you have done in your life, from raising your children, taking care of your family and everyone you've ever met - you have done so selflessly and lovingly and will continue to do wherever you are. We are so proud of you. Kunam mama, you did good.

We love you. We'll miss you. Sweet dreams Kunam mama

வதனி நவசோதி

குணானந்தம் சித்தப்பா! சித்தப்பா!

சிந்திப்பதில் சிறந்த சித்தப்பா....

பலர் இடத்தில் இல்லாத சொத்து

உங்களிடம் மட்டும் உள்ள சொத்தப்பா!

செல்லம் செல்லம் என்று சொல்லாமல்

(சொல்லிக்) கொள்ளாமலே போனது ஏனப்பா?

சேவை செய்தது உங்கள் நாட்டுக்காக ஆனால்

இன்று சாம்பல் வைக்கிறோம்

உம் உடம்பில் ஏனப்பா?

செல்வங்கள் இரண்டை விட்டுப்போனீர் - மேலும்

அவர்கள் செல்வங்களை இனித் தாலாட்டமாட்டீர் என்று தானே

சொந்த இரத்தம் உங்கள் சேவை இனித் தொடரும்

கவலை வேண்டாம்!

நீங்கள் வளர்த்த வைத்தியர்கள் பலர் இனி

விட்ட சேவையை வாழ வைப்பர்.

சீவனுக்குப் போராடினீர் - யமனுடன்!

யார் செய்த பாவமோ, சுலபத்தில் சுகப்படவில்லை

செந்தழிப்பு இனிப் போய்விட்டது.

சிவனடி போய்ச் சேர்ந்திருப்பா!

சாந்தி சாந்தி சாந்தி

Suren Kunanandam

Thank you Appa for all of your advice, support, and everything else you have ever done for me. I realise now how lucky I was to have you as my Appa. You touched the lives of so many people and that is why your influence lives on in all of us. I know that you will always watch over us.

2. இறுதிநாள் நிகழ்வின் பின்...

The bereavement of our great and dear friend Kunam comes as a tragic loss to his family, friends and the future of medicine in Northern Sri Lanka. He was a great man of immense achievement in many walks of life. Above all, he was a kind hearted, selfless and caring doctor.

Having successfully fulfilled his long standing ambition to become an excellent neurosurgeon, his talent, skill and utilitarian nature saw him save countless lives in Jaffna. His passion for neurosurgery was matched by his love of the University of Jaffna and its affiliated teaching hospital. He was the pioneer of the annual medical exhibitions and the annual cultural evening at the Medical Faculty in the early 80's Through his tireless dedication to his patients and students alike, Kunam gained much happiness and satisfaction.

The volatile political climate forced Kunam to take refuge in the United Kingdom for a few years in the late 1980's. During this time, he obtained FRCS SN Ed. and also contributed to the advancement of the field of Neurology by completing a PhD. The Medical Faculty in Jaffna, with the threat of closure due to shortage of tutors, Kunam selflessly returned to Jaffna, leaving behind his loved ones to rescue the Department of Surgery. His determination, sense of duty and service to the Jaffna population were invaluable. Single handedly, he established the first computer network between wards in the Surgical Department with the help of his friends in the UK.

In 2004, he moved to Batticaloa and worked tremendously hard to establish the Faculty of Health Care Sciences in the Eastern University of Sri Lanka.

Just a few months before his untimely death, he was appointed as a member of the University Grants Commission in Colombo. With new scope, he was looking forward to making great advances.

He lived true to his name, a man of excellent KUNAM(character).

He gave ANATHAM (happiness) to his family, relatives, students, patients, and friends.

He will always be remembered as a very good sincere friend. He will be missed tremendously.

May his soul rest in peace.

**On behalf of his medical colleagues.
Dr.M.Vetpillai, FRCS, MBBS.**

Sir;

I have known you over the last 22 years. I don't think I will meet anyone else in my life like you with the kindness, wisdom, great talent, courage, patience and always willing to help others.

I would like to quote a few words from HELEN EXLEY that represents your life.

Kindness :

"I expect to pass through life but once. If therefore, there be any kindness I can show, or any good thing I can do to any fellow being, let me do it now, and not defer or neglect it, I shall not pass this way again"

"When you carry out acts of kindness you get a wonderful feeling inside. It is as though something inside your body responds and says, yes, this is how I ought to feel"

Great talent and courage

"If you want something very badly, you can achieve it. It may take patience, a real struggle, and a long time; but it can be done. That much faith is a prerequisite of any undertaking, artistic or otherwise"

"You gain strength, courage, and confidence by every experience in which you really stop to look fear in the face. You are able to say to yourself, "I lived through this horror. I can take the next thing that comes along". You must do the thing that you think you cannot do"

"Courage is, with love, the greatest gift. We are, each of us, defeated many times but if we accept defeat with cheerfulness, and learn from it, and try another way then we will find fulfilment"

Risks you took to help others

"To love is to risk not being loved in return. To hope is to risk disappointment. But risks must be taken because the greatest risk in life is to risk nothing. The person who risks nothing, does nothing. He cannot learn, feel, change, grow, love, and live"

"The world has no room for cowards. We must all be ready somehow to toil, to suffer, to die. And yours is not the less noble because no drum beats before you when you go out into battlefields, and no crowds

shout about your coming when you return from your daily victory or defeat"

"Shrug off the restraints that you have allowed others to place on you. You are limitless. There is nothing you cannot achieve. There is no sadness in life that cannot be reversed.

Nirmala

Dear Uncle,

Only you would risk your live for other. You reached your goal in life and are happy. You will always be a great person that I ever know. Would you like to know why I think God made you... since he could not be every where you came to be. But you live in us all.

We will miss you.

Love

Laksmi Harendran

Dear Uncle,

You bless the stars in the sky

You greet the things ahead and you feed your family and friends

With your hand full of glee and leave a smile on every ones face

Thank you

Mythili Michelle Harendren

குணம் அண்ணா

மூடப்பட வேண்டிய நிலையில் இருந்த யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்து மருத்துவ பீடத்துக்கு அத்தனை சுகபோகங்களையும், மேலை நாட்டு வாழ்வையும் விடுத்து, பயங்கரங்களும் நெருக்கடிகளும் அவலங்களும் நிறைந்த வாழ்வியல் சூழலை மனமுவந்து ஏற்று வருகை தந்து பேராசிரியராய், நரம்பு சத்திர சிகிச்சை நிபுணராக மட்டுமன்றி, மூன்றிற்கு மேற்பட்ட பாடங்களை, துறைகளை ஏற்று அசாத்தியமான கற்பித்தல் நுட்பங்களை வெளிப்படுத்திக் கற்பித்து ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வந்தவர். தாங்கவொண்ணாத சுமைகளை சுமந்தவர். பொறுப்புக்களை ஏற்றவர். மேலைத்தேய மருத்துவத் துறை சார்ந்த பரிணாம மாறுபாடுகளை அறிமுகம் செய்தவர்; அமுல்படுத்தியவர். மருத்துவத் துறை சார்ந்த, சத்திர சிகிச்சை சார்ந்த பாடத்திட்டங்களை அமுல் செய்தவர். மாணவர் வாழ்வுடன் சமூக ரீதியில் இரண்டறக் கலந்தவர். செயற்பட்டவர். நம்பிக்கை நிதிய ஸ்தாபகர்.

மாணவர் மனங்களில் பதிந்தவர். அவர்கள் வாழ்வுகளில் கலந்தவர். மரியாதையும், மதிப்பும், துணிச்சலும் மிக்க மாணவர் குழாத்தைக் கட்டி எழுப்பியவர். துரோகங்களால் துவண்ட போது அவற்றைத் தனியே சுமந்தவர்.

யாழ்போதனா வைத்திய சாலையின் பொருட்டு தனது சக்திக்கும், வரம்புகளுக்கும் அப்பால் சென்று உழைத்தவர். இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு இரண்டாவது மருத்துவ பீடம் கிடைப்பதற்கான காரணகர்த்தாவாக மிளிர்ந்தவர். அவர் மறையவில்லை அவர் நல்கிய தன்னலம் கருதாத அர்ப்பணிப்புடனான அளப்பரிய சேவைகளில், தியாகங்களில் அவர் வாழ்கிறார். அவர் உருவாக்கிய திடமான, காத்திரமான, உறுதியான மாணவர் மத்தியில் அவர் உயிர் வாழ்கிறார். அவரால் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டவர்களில் அவர் உயிர் வாழ்கிறார்.

இவ்வண்ணம்

தம்பி

ரூபன்

மண்ணிலிருந்து விண்ணிற்கு ஒரு மடல்

அன்புள்ள குணம் மாமா,

உங்கள் நலத்தைக் கேட்க வேண்டியதில்லை. சொர்க்கத்தில் நீங்கள் இனிதே இருப்பீர்கள். நாங்கள் தான் இங்கு உங்களை இழந்து தவிக்கின்றோம். இறைவனிற்கு எதற்கு இத்தனை அவசரம்? அறுபது அகவைக்குள் ஆற்றிய தொண்டு காணும், இனி ஆறட்டுமென்று எண்ணிவிட்டானா?

உங்களுக்கு என்ன தான் நடந்தது மாமா? இதன் பதில் தரக் கூட இங்கு யாருமில்லை; நீங்கள் தாம் வர வேண்டும். யாருக்கேனும் ஏதேனுமென்றால் ஒடோடி வந்து உதவுவீர்கள்; பெயருக்கேற்ற 'குண' வானாய் ஒரு தூணைப் போலத் தாங்கி எல்லாரையும் 'ஆனந்தப்படுத்துவீர்கள். உங்களுக்கே ஒன்று என்றான பொழுது எங்களுக்குத் திக்குத் திசை தெரியவில்லை.

இலங்கையின் முதல் நரம்பியல் நிபுணராய் பெற்றவர்களுக்கும், உற்றவர்களுக்கும் பெருமை சேர்த்தீர்கள். வெளிநாட்டுச் சகவாசத்தைத் துறந்து எம் மக்களிற்காய் அறவழியில் நின்று யாருக்கும் தலை சாய்க்காமல், உங்களுக்கே உரித்தான பாணியில் நின்று சேவையாற்றினீர்கள். அதற்கு இந்த மண் என்றுமே உங்களுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

அது ஒரு புறம் நிற்க, என் குடும்பத்திற்கு நீங்களாற்றிய உதவிகளை என்னவென்று சொல்ல... ஒன்றா, இரண்டா. அம்மப்பாவிற்புப் பின் ஒரு தந்தையாய் நின்று எம்மை பராமரித்தீர்கள். உங்கள் இறுதி மூச்சு வரை அதிலிருந்து நீங்கள் தவறவில்லை. இந்த வாழ்க்கை, கல்வி, செல்வம், பெருமை எல்லாம் கிடைக்க இறைவனின் ஆசீர்வாதம் மட்டும் காரணமென்றால், அது பொய். உங்களின் அன்பான, பரந்த மனமும் தான் காரணம்.

எப்படி இந்த நன்றிக் கடனைத் தீர்ப்பதென்று பல சமயம் யோசித்ததுண்டு. கொஞ்சம் வாழ்க்கையில் காலூன்றியதுடன், எனக்கான ஒரு அடையாளம் கிடைக்கப் பெற்றவுடன் உங்களுடன் இணைந்து சேவையாற்ற வேண்டுமென நினைத்தேன். அது பொய்த்துப் போன இவ்வேளையில் கண்ணீருடன் நிற்கிறேன்.

ஆனாலும்.... கதிரவனாய் நீங்கள் காட்டிச் சென்ற பாதையில்

நடந்து நீங்கள் விட்ட பணியைத் தொடருவோம். கொஞ்சம் பேராசை
தான், ஆனால் உங்களின் ஆசீர்வாதத்தால் இது நிராசையாகாது.
இதில் ஐயமேதுமில்லை.

மீண்டும் உங்களுக்கு ஒரு மடல் எழுத எனக்கு வாய்ப்பில்லை.
புண்ணியம் செய்திருந்தால் என்றேனும் உங்களை மறுபடியும் சந்திக்கும்
வரை அன்புடன் விடை பெறுகிறேன்.

இப்படிக்கு
அன்பு மருமகள்
அனுஷா

Dear Mama,

Guess who is this. It's me Vani.

I have never imagined that it will happen to me to write a letter like this to you. This is another 'first' along with so many firsts in my life with you. As my first plane journey was with you and mama you were the one who took me to the interview for the first job in my life. Mama don't know whether you knew it or not but I consider them to be two milestones in my life and you were with me then. I am sadly going to miss you for the third important event in my life. But I know for sure you will always bless us and you are always with us.

For some reason I have saved few of your e-mails mama and now I am happy for doing so. May be because I always like your writings/wordings. I see a writer in you with all the other talents you have. I remember amma talking about your school days hobby of story writing and the story 'காணாமல் போன தேயிலைப் பெட்டியின் மர்மம்' I treasure the B'day cards which carry your messages at the right age like... on my 21st b'day: "you have a licence to freedom but love and caring in life will only take you to the Kingdom. Basket-full of wishes to the budding Accountant...."

Mama, I haven't got the words to thank you, but you are very special in my life and always be the same, though you are not with us physically.

Love you and miss you so much

with Love
Vani.

குணம் நிறைந்த எங்கள் குணம் மாமாவே!

ஏங்குகிறது ஏங்குகிறது எங்கள் இதயம்
பொங்குகிறது பொங்குகிறது விழிகளில் கண்ணீர்
தோய்கிறது தோய்கிறது இரத்தத்தில் நெஞ்சம்
மாய்கிறது மாய்கிறது துன்பத்தில் குடும்பம்

கட்டுக் கட்டாய் கதைகள் சொல்வீரே
விட்டு விட்டு எங்களைச் சென்றீரே
தொட்ட உறவுகள் வாட்டமுறப் பிரிந்தீரே
எட்டா வீட்டிற்கு இறைவனிடம் சென்றீரே

பார் போற்றும் நரம்பியல் நிபுணரானீரே
பேர் சொல்லும் பேராசான் ஆனவரே
ஊர் திரண்டு வழியனுப்ப வைத்தீரே
கார் புரண்டு விழிநீராகச் செய்தீரே

கல்வி விரும்பியவர்க்கு புகட்டிட வந்தீரே
கருவி தருவித்து பல நோய்களை தீர்த்தீரே
செல்வி உன்வழியைப் பற்றிடப் படிப்பித்தீரே
அருவி எம்விழியில் மேய்ந்திட சாய்ந்தீரே

விரும்பிய நெஞ்சங்கள் உறங்காது மாய்கிறது
மயங்கிய நிலையிலேனோ மாரனைச் சந்தித்தது
வெதும்பிய உள்ளங்கள் உனைக்காண ஏங்குகிறது
நொருங்கிய இதயங்கள் உதிரத்தைச் சிந்துகிறது.

நல்வழி இதுதான் என்றுவழி காட்டினீரே
செல்வழி நல்லதாக வேண்டும் என்பீரே
உன்வழி சமுதாய மேம்பாடென விளித்தீரே
என்வழி கண்டிடமுன் புறப்பட்டுப் போனீரே

உங்கள் பிரிவினால் வாடும் நெஞ்சம்

மருமகள்

ஜனனி கருமார்

நன்றிகள்

எமது அப்பா குணானந்தம் பத்து வாரங்கள் வரை நோய்வாய்ப்பட்டு உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த வேளை கொழும்பிலும், பின்பு, சௌதாம்பரனிலும் நலம் விசாரித்து ஆவன செய்த அனைவருக்கும் எமது நன்றிகள்.

06-08-2006 அன்று அப்பா காலமாகிய பின் அவரது இறுதி நிகழ்வு பற்றிய அலுவல்களை ஒழுங்கு செய்வதில் ஒத்தாசை புரிந்த அனைவருக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இறுதி நிகழ்வில் கலந்து கொண்டவர்கள், அனுதாபச் செய்திகள், மடல்கள், மலர்வளையங்கள் அனுப்பித் துயரைப் பகிர்ந்து கொண்டவர்கள், வேளாவேளை உணவும் சிற்றுண்டியும் வழங்கியவர்கள் என்ற அனைத்து அன்பு உள்ளங்களுக்கும் எமது பிரியமிகு நன்றிகள்.

முகவரி:

22 Tomkyns Close
Chandlers Ford
Hampshire SO53 4HL
UK
Tel: 0044 2380253105

செல்வராணி குணானந்தம்

துஷித்தா

சுரேன்

கெரி லீ

நிர்மலா

கீதாசாரம்

எது நடந்ததோ,
 அது நன்றாகவே நடந்தது.
 எது நடக்கிறதோ,
 அது நன்றாகவே நடக்கிறது.
 எது நடக்க இருக்கிறதோ
 அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்.
 உன்னுடையது எதை இழந்தாய்.
 எதற்காக நீ அழுகிறாய்?
 எதை நீ கொண்டு வந்தாய்?
 அதை நீ இழப்பதற்கு.
 எதை நீ படைத்திருந்தாய்,
 அது வீணாகுவதற்கு.
 எதை நீ எடுத்துக் கொண்டாயோ,
 அது இங்கிருந்தே எடுக்கப்பட்டது.
 எதைக் கொடுத்தாயோ,
 அது இங்கேயே கொடுக்கப்பட்டது.
 எது இன்று உன்னுடையதோ,
 அது நாளை மற்றொருவருடையதாகிறது.
 மற்றொரு நாள் அது
 வேறொருவருடையதாகும்.
 "இதுவே உலக நியதியும்
 எனது படைப்பின் சாராம்சமுமாகும்".

-பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்